

Sygn. akt V U 1077/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 r. w Kaliszu

odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 4 czerwca 2013 r. Nr (...)

w sprawie E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 4 czerwca 2013 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu E. K. prawo do emerytury poczynając od dnia 01 czerwca 2013 r.

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz odwołującego E. K. kwotę 120,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił E. K. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych, albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w (...) w K.w okresie 01.06.1979 r. – 31.12.1998 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył E. K. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu pracy wykonywanej w latach 1979 – 98 jako okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący E. K., urodzony dnia (...), w okresie 16.08.1971 r. – 17.05.2010 r. był pracownikiem (...) w K.zajmując kolejno stanowiska:

- tokarza – do dnia 09.09.1972 r.;
- konserwatora – do dnia 31maja 1979 r.;

- pakowacza-konserwatora – do dnia 30 września 2009 r.;
- pracownika przy myciu detali – do dnia 17 maja 2010 r.;

(dowód: świadectwo pracy, umowa o pracę, dekrety płacowe w aktach osobowych). Wymienione wyżej prace konserwatora i pakowacza-konserwatora odwołujący wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Prace polegały na ręcznym zanurzaniu, produkowanych w zakładzie podzespołów do silników, w środku myjąco-konserwującym, w celu usunięcia pozostałości po obróbce metalu i zabezpieczenia elementów metalowych przed korozją. Po wyjęciu podzespołu z naczynia ze środkiem konserwującym, element układany był na odpowiedniej siatce w celu usunięcia nadmiaru środka, a następnie owijany był w papier i odkładany do pojemnika. Jako środek ochrony stosowane były tylko rękawice ochronne. Nie zabezpieczały one jednak skóry przed kontaktem ze środkiem konserwującym albowiem ulegały one przecinaniu w kontakcie z ostrymi elementami podzespołów (dowód: zeznania świadków: J. D., W. K., M. K., zeznania odwołującego). Jako środek konserwujący były stosowane roztwory związków chemicznych na bazie węglowodorów. Podstawowym składnikiem roztworów była nafta, roksol i koncentrat W68. Ten ostatni działał drażniaco na skórę i drogi oddechowe (dowód: pismo zakładu pracy z dnia 17.12.2013 r.).

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 27 lat, 4 miesiące i 16 dni. Uznany przez ZUS okres pracy w warunkach szczególnych to 6 lat, 8 miesięcy i 21 dni, przypadający w okresie 10.09.1972 r. – 31.05.1979 r. Odwołujący nie jest członkiem OFE.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. nr 162 poz.1118 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r., w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy, mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi, oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi (okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym). W

myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy o charakterze osobowym jak i w postaci dokumentacji pracowniczej (świadczenie pracy, dekrety płacowe, umowa o pracę, świadectwa pracy w warunkach szczególnych), wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się wymaganym ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący wykonywał w okresie od dnia 1 czerwca 1979 r. dnia 31 grudnia 1998 r. prace polegające na oczyszczaniu a następnie konserwacji metalowych podzespołów do silników spalinowych w celu zabezpieczenia metalowych części przed korozją. Podzespoły te następnie odwołujący zawijał w odpowiedni papier ale tę czynność wykonywał w tym samym miejscu co wykonane chwilę temu prace przy myciu i konserwacji z narażeniem na te same czynniki szkodliwe. Odwołujący bowiem na przemian wykonywał mycie, konserwowanie i pakowanie. Nie było tak, że przez część dniówki odwołujący mył i konserwował a gdy skończył tę pracę – przystępował do pakowania zakonserwowanych podzespołów w innym pomieszczeniu i bez kontaktu rąk ze środkiem konserwującym. Wykonywane przez odwołującego prace takie spełniały warunki wymienione w wykazie A dział IV pkt.38 i 39 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Pracę taką odwołujący wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Łączny okres wykonywania takich prac wynosi ponad 15 lat. Spełniona została zatem przesłanka co najmniej 15-letniej pracy w warunkach szczególnych Cały badany okres pracy w warunkach szczególnych przypada przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 25 letnim okresem ubezpieczenia i w chwili wydawania zaskarżonej decyzji miał ukończony 60-ty rok życia. Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. oraz przepis § 11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu uznając, iż nakład pracy pełnomocnika procesowego uzasadnia dwukrotność stawki minimalnej.